

Czuczai Zsófia interjú

Czuczai Zsófia, Zafféry Károly Szalézi Középiskola

Mészáros Zsuzska, Budapesti Fazekas Mihály Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium

Czuczai Zsófia tanító, vizuális kultúra tanár, a [csakkreativan.blogspot.com](https://www.blogspot.com) szerzője, több szakmai facebook csoport aktív résztvevője, adminja. Inspiráló blogja és tanári tevékenysége kapcsán Mészáros Zsuzska készített vele interjút.

2011 augusztusából való a blog első bejegyzése. Miért kezdtél el blogot írni?

Nekem már korábban is volt honlapom, nagyon szellemesen az a címe, hogy „Rajztanár”. Ezt azért csináltam, mert a tanítványaimnak művészettörténetből szükségük volt valami mankóra. Tankönyvünk nagyon kevés volt, nem is nagyon használták, ezért vázlatokat, képeket, érettségi információkat, kész portfóliókat, portfóliók bemutatását raktam fel, de valahogy olyan egysíkú volt az egész. Akkor gondoltam, hogy valami más kéne, ahova a napi rajzórai dolgokat is fel lehet rakni, nem csak mondjuk azt, hogy a gótikus szerkezetek milyenek. Ezért kezdtem el csinálni, igazából rögtön kettőt, de a másik idő hiányában elsorvadt. A csakkreativan.blogspot-ra sokféle témájú, több korosztálynak való anyagot töltök fel. Szeretem csinálni, de nem mindig van rá időm, mert olyan sok érdekes dolgot találni az interneten. Most megint felgyűlt egy csomó anyag, úgyhogy apránként felteszem ezeket is.

Milyen korosztályokat tanítottál, tanítasz?

Én tanítónéni is vagyok, közel 20 évig tanítottam gyakorló iskolában, ahol rajz műveltségterületes hallgatóink is voltak. A tanítóképzés módszertani és gyakorlati képzése pár évvel ezelőtt még nagyon erős volt, ez mára nagyon negatív irányban változott. Most már régóta, 15-20 éve

középiskolában tanítok, jelenleg 5-12. évfolyamokon viszem a vizuális kultúra tantárgyat. Ez ugye most meg fog változni. Nálunk 5-től 10-ig van rajzóra, 11-12-ben művészettörténet, de a mivel a művészettörténetet kivették az érettségi tárgyak közül, lehet, hogy csak egy tanév marad. Nem lesz egyszerű, meglátjuk, hogy mit lehet tenni, hogy valami meg is maradjon a gyerekekben.

Mit gondolsz ezekről a változásokról?

Úgy látom, hogy rossz irányban változik a tanterv, szűkül a mozgástér, egyre kevesebb az óraszám, egyre rövidebb a tantárgy, és ahogy nézem a különböző facebook csoportokban a felhozatal, egyre alacsonyabb a tudásszint. Különösen alsó tagozaton látom, hogy helyenként színezgetés szintjére süllyedt a tevékenység. Internetről letöltött és kinyomtatott lapokkal dolgoznak, függetlenül attól,

hogy a gyerekek életkorának megfelelő-e, a tanmenetbe beilleszthető-e, vagy van-e a magyar kultúrához bármi köze. Hiába dekoratív némelyik, sok értelmét nem látom tanórán. Inkább napköziben lehetne, mikor már minden kész és maradt még idő színezgetni. Egy tanóra akkor kerek, ha van előzménye, következménye, van, amire épül, és van, amit megalapoz. Felvetődik az a kérdés is, hogy mennyire tudatosan készülnek a tanmenetek. Hát... azt látom, hogy ha valaki talál valami jópofa feladatot és azt megosztja, akkor a fél ország azonnal megcsinálja függetlenül attól, hogy a tanmenetbe passzol-e. Én szörnyűnek találok ezt az ad hoc jellegűt.

Nagyon érdekes, hogy előző interjúalanyom, Lukács János is éppen ezt emelte ki, ezt a kontextus-nélküliséget. Részt vettél te is ezekben az online diskurzusokban?

A kert, Hundertwasser után. Tempera

Több vita is kerekedett az egyik alsós rajzos csoportban. Számos tanítóval együtt szóvá tettük azt, hogy amikor egy almát kell rajzolni, akkor minek a sablon? Így a felnőtt a saját félelmeit vetíti ki az osztályra, hogy „jaj, én nem tudok csuprot rajzolni!”. De a gyerek tud! Ha nem is lesz pont ugyanolyan, de miért veszik el az alkotás örömét a gyerektől? Szabályosan beidomítják őket, hogy a rajzolás az a színező meg az alaklemez. Félreértés ne essék, van helye a színezőnek szerintem, több feladatba nagyon jól beilleszthető, de ne csak arról szóljon a rajzóra, hogy ma ilyen színező, holnap olyan színező. Ennek semmi értelme nincs, a gyerekek borzasztóan szárnyaszegettek lesznek! És ha az ember ezt szóvá teszi, azonnal jön a támadás... A másik, ami irritál, az a forrásmegjelölés nélküli ötletek, feladatok posztolása. Ez nem így működik, attól, hogy a Pinteresten fenn van, nem szabad préda. Más kérdés, ha nem ismerem a forrást, akkor odaírom, hogy nem ismerem, és nem azt, hogy forrás: Pinterest. Ennyi erővel azt is odaírhatnám, hogy forrás: az internet. Nagyon mérges tudok lenni ezek miatt, de most már fegyelmezem magam és nem avatkozom bele, mert csak magamat hergelem. Tanárként példát kell mutatni és tisztelni a szellemi terméket is. A rajzversenyekkel is pont ez van. Kevés olyan rajzverseny van, ahova még érdemes elmenni. Ezért is kezdtem el blogot írni, hogy közvetlenebb legyen a hangnem, esetleg ha valakinek hozzáfűznivalója van, azt megírja, én válaszolok rá.

Te magad használsz-e a Pinterestet?

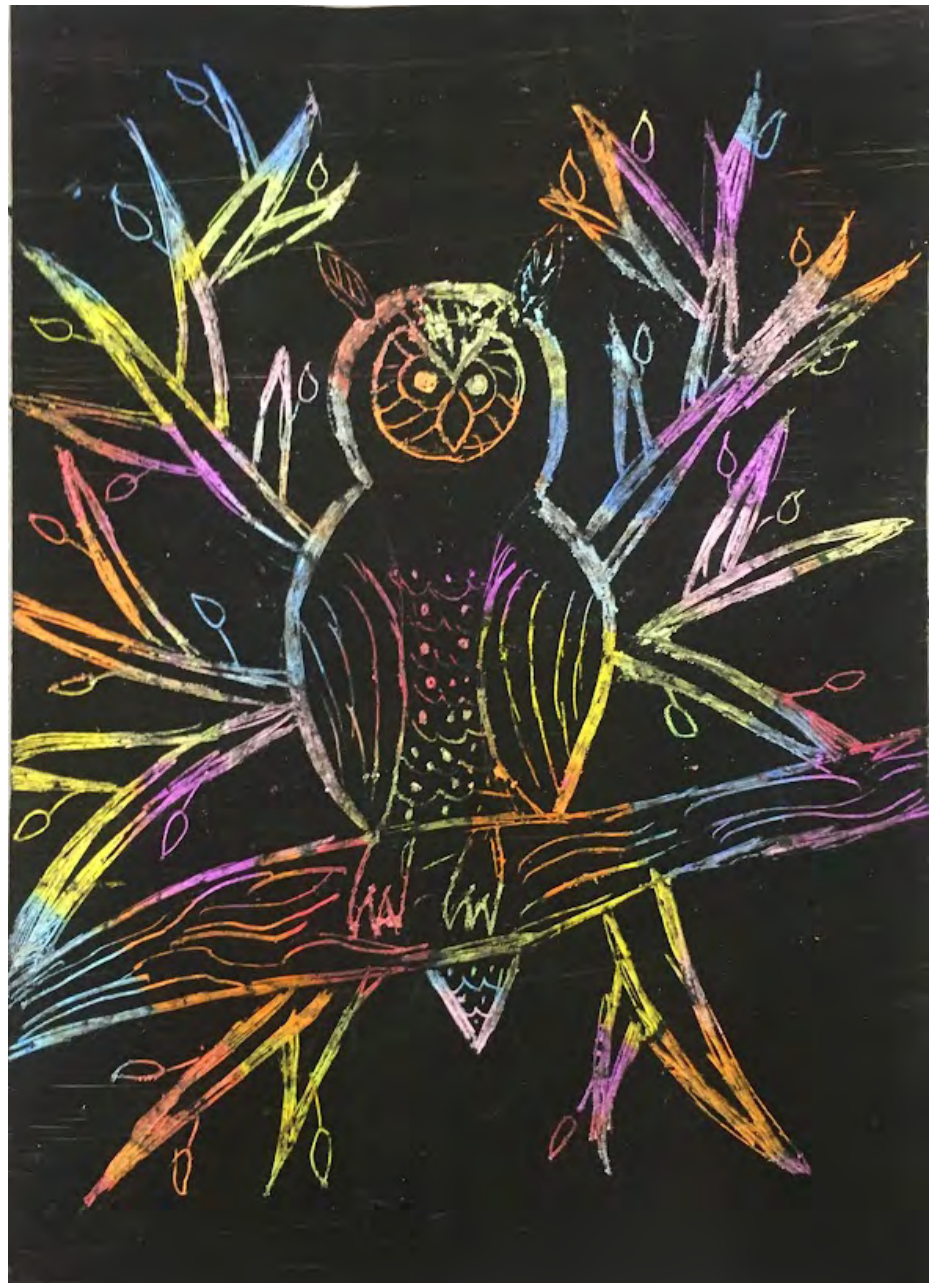
Szerintem a Pinterest fantasztikus eszköz, de nem kell mindent lemásolni, csak ötleteket szedgetni. Remek technikákat lehet találni! Azt vallom, hogy a gyerekeknek sok-sok technikát kéne megtanítani. Tisztában vagyok vele, hogy ez állati sok meló és drága is, de hihetetlen örömforrás! Olyan fantasztikus munkák születnek, hogy szinte én sem hiszem el! Sikerül nem tagozatos, hanem mezei, heti egy órással osztályokkal rendkívül szép dolgokat csinálni, aminek ők is örülnek. Az iskolánk földszinti

folyosója tele van a gyerekek munkáival, örömet okoz nekik is, amikor hetekre kikerül ide egy-egy alkotásuk.

Több tanmenetet is megosztottál a blogodon. Ezek mennyire sikeresek, milyen visszajelzéseket kaptál?

Már eleve öröm egy komplett tanmenetet lenyúlni! (nevet) Azért osztottam meg ezeket a tanmeneteket, mert éveket dolgoztam azért, hogy ezek ilyenek legyenek, sok hallgatóm is volt, és nekem vesszőparipám, hogy le kell ülni nyár végén, és a tanmenetet meg kell csinálni. Ilyenkor előveszem a tudásomat, valami

emléket a Balogh Jenőből, Soltrából, meg az iskolai naptárat, és megpróbálok valamit összehozni, hogy ne szeptemberben kezdjünk neki a karácsonyi ünnepkörnek. Tudatosan készülni kell. Az, hogy éppen találtam valamit a Pinteresten vagy egy facebook csoportban és megcsinálom, az nem készülés. Mert persze rendben van, ha beleveszek egy-egy jópofa dolgot, meg olykor versenyre is készülünk, de tervezni mindenképpen szükséges! Úgy igyekeztem megcsinálni a megosztott tanmeneteimet, hogy legyen választási lehetőség. Ezen kívül a feltüntetett tanórákat én többször le is tanítottam, a

Erdei fülesbagoly. Viaszkarc, 7. osztály

nagyja fent is van a blogon. Vannak köztük vizsgatanítások, sima óravázlatok, egy-egy technika leírása, leírom azt is, hogy hol lehet anyagot beszerezni, ezek mind kipróbált dolgok. Szerintem éppen ezért is van sikere, mert valóban használható. Amikor új gyerekek érkeznek az iskolába, és elkezdem tanítani őket, akkor többen mondják, hogy hiszen mi ezt már csináltuk! Ilyenkor kiderül, hogy a régi iskolájukban az én tanmenetemből tanították. Jó érzés ilyen sokszor viszontlátni a saját anyagomat, de hát ezért osztottam meg.

A facebook csoportokban is látod megosztva a saját feladataid nyomán készült diákmunkákat?

Igen, nagyon sokszor, és egyre több esetben látom is odaírva a nevet vagy a blog nevét. Vannak olyan témák, amiket nagyon szeretnek, például az *eső utáni tükröződések*, a *március 15-i dekorációkat*, de sorolhatnám még. Örülök, hogy használják, hiszen ezért dolgozom vele.

Hol tanítasz most? Osztályfőnök is vagy?

Az Esztergom mellett, Nyergesújfalu-ban található Zafféry Károly Szalézi Középiskolában tanítok, van négy- és nyolcosztályos képzésünk is. 350 gyerekünk van, nagyon családias a légkör, vidéki gyerekek járnak hozzánk, máshogy viselkednek, egy kicsit jobbak, köszönnek, aranyosak. Van egy-két rosszaság, de az mindenütt van. Igen, osztályfőnök is vagyok, most nyolcadikosaim vannak.

Milyen hangulata van egy rajzórának?

Szeretik a rajzórát, de én is mindent megteszek, a legnehezebb anyagokat is valami jópofa feladatba csomagolom. Vannak olyan részek is, amiket inkább kihagyok, mert nem lesz rá szükségük. Azt szeretik, hogy sokféle technikával dolgozunk, és mindig van valami kis csavar a feladatokban, bár sok szervezéssel, pakolással jár a sokféle technika. Rajzszertáram van, rajztermem nincs, hurcolkodunk, pakolunk, rámolunk, kivisszük-behozzuk egyfolytában, a gyerekek bejárnak a szertárba. Üveg-szekrényeim vannak, ők megtalálják

Eső után, a vizes utca. Vízfesték, filctoll, 4. osztály

és elhoznak mindent, nem nekem kell futkosnom.

Ha jól értem, a szertárban pakolsz össze és mész a saját termükbe?

Igen, nálunk hangyamenet jön utánam és hozzák a vödört, a festéket, a mindenfélét, mert ez egy öreg iskola, a folyosó végén van egy vízcsap, úgyhogy vödörrel futkosunk a vízért és öntjük ki. Dobozokban viszem az ollót meg a ragasztót. Szóval megfelelő szervezés kérdése, már megtanultam, hogy hogyan lehet ezt jól megcsinálni. Az adott lehetőségből hozzuk ki a legtöbbet. Összeszedek a gyerekektől év elején pénzt, és abból veszek meg mindent a suliba. Abba nem akarok belemenni, hogy nincsen, otthon maradt, meg minek ez, meg anya azt mondta, hogy úgysem kell... Ráadásul például az egyéni- leg megvásárolt a tempera vagy filc mindig rájuk szárad, mire használnánk. Úgyhogy minden bent van a szertárban, nagykereskedésben vásárolok nagy kiszerelesben, így sokkal ésszerűbb és takarékosabb. És akkor egy doboz festékből fest a fél iskola, tehát nem veszek minden gyereknek mindent, hanem megveszem a legnagyobb osztálylétszámra az ollót, az ecseteket, felhasználható anyagokat. Közösen használunk mindent, nincs pazarlás. Sok, jó minőségű anyagot így meg tudok venni, amit egyébként nem tudnék. Hiszen

hogyan vetnék a gyerekekkel akvarellpapírt, linót, linófestéket? Csakis úgy, hogy mindenféle lehetőséget megragadok. Ez a két karantén-év egyébként jót tett a szertár állományának, úgyhogy most tudok venni megint anilinfestéket, fapácokat. Nagyon szeretik, ha sokféle festékkel, jó papírra dolgozunk. Mindig csinálunk papírmasét, öntünk gipszet, készítünk plaketteket, effélét, amitől nem válik unalmassá a dolog.

Milyen élmény volt neked a távoktatás? Hogyan csináltad, csináltátok?

Elég szigorúan próbáltuk venni, hogy a gyerekek bejelentkezzenek, volt egy olyan megállapodásunk, hogy a „készletanyagokat” tanító tanárok háttérbe lépnek és nem akarják megváltani a világot. Kevés és olyan feladatokat adtunk, amit otthon is el lehet készíteni, mint például a parafrázisokat. Egyébként azok közül némelyik elképesztő lett, nem mind- egyik persze. Azok lettek nagyon jók, amik nem próbálták lemásolni a képet, hanem a tartalmát jelenítették meg, például az ásító inas nem fehér ingben ásított, hanem az apja asztalosműhelyében ásított overálban. Fotókat csináltattam velük, például makrofotókat: egy-egy növényre rázoomoltak, legalább 2-3 részletképet készítettek. Fotóztak különleges árnyékokat is. Tehát olyasmi

feladatokat adtam, ami azért nem veszi igénybe őket, nagyon örültem neki, hogy a szülőket is bevonták ebbe. Fényképeztek, segítettek, részt vettek a jelenetben, vagy ha elmentek kirándulni, faágakból, bogyók-ból kiraktak feliratot, még családi élmény is kerekedett belőle. Inkább túlélés gyanánt adtam nekik ilyen vidám kis rajzfeladatokat, mikor tárgyakat kell kiegészíteni, hagymából csirkét rajzolni, efféléket.

Egyedül vagy vizu tanár a suliban, tehát 350 diák van nálad?

Igen, így van, mindegyiket tanítom heti 1-2 órában, mert Nép- és Honismeret is tanítok a Vizuális Kultúra és a művészettörténet mellett.

Mi lesz most a művtörivel? Mit gondolsz?

Hogy most 11. osztályban kéne ki nyomni az egész anyagot? Próbálkoztam azzal, hogy kilencediktől kronologikusan vegyük, de szerintem az úgy elvész, elkopik a tudás, mire végzősök lesznek. Jobban bevált, hogy amúgy is minden órán vetítem nekik az aktuális anyaghoz kapcsolódó művészettörténeti példákat, mondjuk, ha ötödikesekkel múmiakoporsókat festünk csoportmunkában, akkor megnézzük egy kicsit az egyiptomi művészetet. Ha nagyobbakkal grafikát tervezünk, akkor például Mondriant megnézzük, mert ilyen jellegű munkát akarunk készíteni. Mindig vetíték nekik és el is mesélem, hogy épp mi az, amit látunk, ezzel a módszerrel meg is ragad bennük. De amikor „rendes” művészettörténet

Monogram, Jasper Johns stílusában. Tempera, 6. osztály

órát tartottam, hogy megnézzük, milyenek a barlangfestmények, hol vannak, mivel készültek, az elveszett, hiába csináltam. Ráadásul ment a szájhúzogató, hogy miért nem rajzolunk? Szeretik, mert kikapcsolódhatnak. Engem pedig kenyérré lehet kenni, nem osztályozok szigorúan, ha látom, hogy csinálja, akarja - az sem baj, ha nem tudja - az jó. Tehát igyekeznek a legtöbbet kihozni magukból. Hogy a művtörivel mi lesz, azt nem tudom. Nagyon sokat gondolkoztam, hogyan lehetne ezt az egész hatalmas anyagot zanzásítani, mik azok az ismeretek, amik nagyon kellene, mert a magyar-töri érettségiben is benne vannak. Nézegettem a magyar meg a töri könyvet, most például a reneszánsz volt benne az érettségiben.

A kollégáiddal tudsz kooperálni?

Igen. Régebben volt komplex belső vizsga az iskolában, egy humán és egy reál. Ott azt próbáltuk, hogy egy-sébben lássák a dolgot, és ne úgy, hogy töriórán tudják, hogy a reneszánsz alatt mi történt, magyarórán is tudják az irodalmi vonatkozást, de nem kapcsolják össze, mozaikszerű a tudásuk. Ezt próbáltuk összehozni, hogy ha azt mondom, hogy reneszánsz, akkor mindenféle beugorjon történelemből, irodalomból, művészetekből és hittanból. De ez nagyon megterhelő volt a gyerekeknek, mert köszönőviszonyban sem volt az érettségiével, ott a mozaikszerű ismereteket kérjük számon rajtuk. Emiatt megfeneklett ez a kezdeményezés, de akkor nagyon komolyan megcsináltuk a tételeket, írtunk hozzá a gyerekeknek jegyzetet. Jó pár évig ment, de rendkívül megterhelte őket, hogy az érettségi miatt kétfelé kell dolgozniuk.

Megosztottátok valahol ezt az anyagot? Elérhető?

Nem, sajnos nem. Ez az iskola belső dolga volt. A gyerekek nagyon megkönnyebbültek, de nekünk is sok volt. Írásbeli, szóbeli, bizottságok... Szép elképzelés volt, de nem ment.

Visszaterelném a témát a blogra, kifejezetten a feladatokra. Neked melyek a kedvenc feladataid?

Kétszínű bogaras linó. Reduktív linó, 8. osztály.

Én nagyon szeretem a nyomtatásokat, fontosnak tartanám, hogy a gyerekek ezzel többet foglalkozzanak. Tudom, hogy technikai és anyagi gátak ezt korlátozzák, ez nem egy olcsó játék, ezért is csináltuk a *reduktív nyomtatásokat*. De *dekorgumival* vagy *radírral* is lehet nyomtatásokat készíteni. Szeretem a betűrajzot, *játékot a betűkkel*, mint például a *betűbogarak*, a *névre szóló hópelyhek*, vagy a *bálványok a nevükből*, ezt a legizgágább társaság is élvezni szokta. Szívesen használunk *vegyes technikát* illusztrációs munkákhoz, mint például a cirkuszos munkáknál. A szírkéta vízfestéssel rendkívül attraktív felületet ad. Évekkel ezelőtt csináltunk *mimikris feladatokat*, a lapra fel-festettek terepmintát vagy egy állat mintáját, a következő órán pedig rá-tették a kezüket, befestették ugyan-olyan mintára, és a végén lefotóztuk. A leghisztisebb gyerek sem állt neki nyafogni, hogy jaj, festékes lett a kezem! Egyszer éppen az első részét csináltuk meg egy osztállyal, de a második részre megbetegedtem, és helyettesített valaki. A gyerekek teljesen ki voltak kelve magukból, hogy nem tudják befejezni. Mondta nekik a kolléganő, hogy akkor próbáljuk meg. Bementek a szertárba, összeszedtek mindent, befestették a kezüket és végigfotózták. Úgy

örültem neki! Nagyon jópofa dolog volt.

Látták, hogy a párhuzamos osztály mit csinált? Vagy tudták, mire megy ki az egész?

Indításként beszéltünk a mimikriáról, megnéztünk egy csomó képet, ahol pókok, bogarak, baglyok eltűnnek a fa oldalában, vagy szöcskék a zöldben. És megbeszéltük előre a munka menetét, hogy először egy lapra megfestjük a párduc vagy krokodil bőrét, aztán rátesszük a kezünket és arra festünk. De néztünk testfestéses képeket is, amikor a rozsdás fal előtt eltűnik a manóken. Tehát ők tudták, hogy mi fog következni, de az is lehet, hogy látták a másik osztályét is. Szóval azt hiszem, az ilyen érdekes feladatokkal lehet őket erősen megfogni.

Hogyan teszed érdekessé az unalmasabb dolgokat?

Gyerekkoromban sokat festettünk színskálákat, törtük, derítettük a színeket. Ez tök unalmas. Például erre a témára láttam, amikor a hold világít,

és macskák ülnek előtte. Ez végigsöpört az országon. Csak azt kellene tudni, hogy ezt valójában miért csinálom? Nem azért, mert jópofa az a macska a faágon, nem is az a feladat. Ez bizony egy színtani feladat, csak most kihozunk belőle valami jópofát. A derítésről meg a törésről van szó, hogy hogyan keverem a temperát, mihez mit keverek, hogy nem ám a rajzlapon keverem! Szóval egy csomó fontos apróságot meg lehet tanítani ezáltal, és magát a színtant. Legalább két-három kontraszthatást illik tudni. Unalmas is lenne egyébként egy színskálát megfesteni, mikor festhetek, mondjuk egy holdat vonyító kutyát is. Csak tudatosítani kell, hogy nem a vonyító kutya a lényeg. De az a baj, hogy a tanító néni sem tudhatja, mert alig-alig van nekik rajz módszertan a főiskolán. Nem is tudom, tanítanak-e még konkrét technikákat: vegyes technikát, lavírozott tust, diópácot, mert akkor nem állna neki *nescaféval festeni*. Ezen nagyon felbosszantottam magam.

Igen, olvastam a kávéval festős bejegyzést...

(nevet) Hát igen, aki engem olvas, az vagy egyetért, vagy egy árva szót sem szól, mert még egyszer sem írták meg, hogy menjek a fenébe! Nagyon sok technikát össze lehet az internetről szedni. Ha egy kicsit utánanézek, meg is tudom itthon venni hozzá az anyagokat. Hát akkor miért kell nekem a kávéval vacakolni, mikor olyan szép színű diópácokat árulnak? Olcsóbb, mint a nescafé, és nagyon jól lehet vele dolgozni, ecsettel, pálcával, tollal, a gyerekek nagyon szeretik. Különböző méretű és alakú papírokat adok neki, nem csak az A4-est. Próbálkozzunk, nem baj, ha hibázunk, tanuljunk, jöjjünk rá, hogy mi hogyan működik. Sokat próbálkozunk, nem osztályozok mindent. Szerintem ez lenne a feladatunk, hogy eszközt adunk a kezükbe. A lényeg, hogy megtanulják kezelni az anyagot, például, hogy az anilinfesték ne legyen száraz, ússzon minden a vízben. A temperát pedig máshogy használom, és máshogy fogok használni egy közösleges vízfestéket.

Mennyi idő kell, hogy igazán megjöjjön a gyerekek önbizalma?

Nagyon dicsérem őket, mert minden rajzocskában van valami szép. Lehet, hogy rajzilag gyenge, de nem tudod levenni a szemed róla! Szerintem ez a legjobb, amikor van benne valami plusz. Amikor megnézzük a munkáinkat, mindig elmondom, hogy mi az, ami gyönyörű benne. Kirakjuk a földre a vízfestményeket - hiszen azt nem lehet feltenni - választanak, és elmondják, hogy mi tetszik benne. Választhatja a sajátját vagy a haverjáét, csak mondja el, hogy mi az, ami megfogja benne, ami szép. Előfordul, hogy valamelyik munka tényleg nem szép, akkor elmondjuk, mire kéne figyelni ahhoz, hogy legközelebb sikerüljön.

Milyen gyakran értékeltek közösen?

Általában minden óra végén, illetve minden feladat végén, hiszen van, amivel 2-3-4 órát is foglalkozunk, például egy linómetszet lassan készül, a viaszkarckokhoz is két óra kell. Ki szoktuk rakni, táblára, földre,

Szívek, anyák napjára Kandinszkij stílusában. Tempera, arany temperával megbolondítva, 5. osztály

csoportmunkát a folyosóra és megnézzük együtt, beszélgetünk róla. Ha nekik éppen nincs mondanivalójuk, akkor elmondom én, hogy mi az, ami gyönyörű, érdekes, szép benne. Alapvetően agyondicsérem őket, na! (nevet)

Milyen osztálylétszámokkal dolgozol?

Nagyon változatos. Az én osztályom 16 főből áll, ez az egyik legkisebb osztálylétszám most az iskolában. Általában 20-25 főek az osztályaink, 25 az átlag, jelenleg 29 a legnagyobb. A kilencedikesek 30-35 fővel indulnak, ebből sajnos sokan el szoktak menni.

Milyen feladatokat kapsz vagy vállalsz az iskolai ünnepekkel kapcsolatban?

Minden dekorációt megkapok, mindent. A szaléziák tanító rend, és mindig van valami bölcs mondás, idézet, egy strenna, amit ki kell tenni az aulába, azt is én írom ki, a lényeg, hogy látványos legyen. Mindig drukkolok, hogy ne hogy valami körmondatot válasszanak. Az épp aktuálisat színes papírból ragasztottam és gyönyörű. Van, amikor batikolom, van, amikor varrom, és van amikor krétával írom. Amikor valami nagy ünnep van a suliban, arra dekorálok. A folyosón végig kinn vannak a gyerekek munkái, az is gyakran változik. Nagyobb összejövetelekre a tornatermet kell becsomagolni drapériákba, hogy valahogy kinézzen. Dísztetet festek, színpadot építek, kellékeket, jelmezeket,

mindent. Az a kolléga, aki rendezi mondjuk a március 15-i ünnepséget, mindig elmondja az óhajait. Én meg próbálok lefaragni belőlük.

Be tudsz vonni valakit?

Sok mindent gyerekekkel együtt készítünk el. Holokauszt áldozatainak emléknapja, március 15-i feliratot, mindenféle feliratot, ballagási dekorációt. Rászánunk pár órát, és kirakjuk. Igen, sok mindenbe bele tudom őket vonni, be is vonom, hiszen értük van az egész. Rapszodikus a terhelés, van, amikor hetekig semmi, másszor meg rengeteg dolog van. De szerintem ezzel minden kolléga így van.

Honnan merítesz szakmai inspirációt?

Külföldi és magyar blogokat is követelek. Igaz, magyar blogot elég keveset találtam, pedig sokat búvárokodom. A blogodra is így találtam rá. Rengeteg amerikai blogot látok, amik érdekesek. Kritikusán válogatok. A Pinterestről is nagyon sok mindent össze lehet szedni, persze nem lehet csak úgy eszetlenül lemásolni mindent. Szisztematikusan gyűjtögetek mindenfélét. Szakköröm is van ötödikes kislányokkal, velük nagyon sok jópofa dolgot lehet elkészíteni, ők tűzbe mennek a szakköréért, játszani is tudunk. A barátnőmnek hobbi-nagykereskedése van, így sok anyagot, eszközt ki tudok próbálni. Tanítok még egy iskolában. Az egyik műszaki középiskola lányosztályt indított, kozmetikus-képzésbe vágta bele, nagyon jó anyagokat kapok.

A szakképzési alap vásárolja meg a felszerelést, így egészen remek dolgokat tudok velük csinálni. Eleve heti két rajzóra és egy divat- és művészettörténetet órára van velük. Viszont az a szomorú tapasztalatom velük, hogy vizuálisan képzetlenül érkeznek a 9. osztályba. Eddig inkább azt tapasztaltam, hogy a vidéki iskolákban mismásolják el a rajzórát, itt Esztergomban az általános iskolák nem voltak rosszak. Most viszont azt látom, hogy mintha eltűntek volna a rajztanárok. Olyan nulla előképzettséggel jönnek a lányok, hogy néha csak néznek rám, mint borjú az új kapura, ha mondok valami szakszót, fogalmat. Sok ilyen meglepetés ér. Nyafognak, de mindent megcsinálnak, a végén ők is élvezik a tevékenységet. Ez az első ilyen osztály, jövőre indul a következő. Azt szeretem benne – és általában a szakmában - hogy készülnöm kell rá, kutatni, kísérletezni, ezzel én is folyamatosan új dolgokat tanulok.

„Üvegkép” Transzparens papír, 5.osztály